

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia w zaskarżonej decyzji zasady dobrej administracji wyrażonej w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz prawa skarżących do obrony.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję art. 107 ust. 1 TFUE i obowiązku uzasadnienia, ponieważ zamiast zastosować test prywatnego inwestora do stosunków handlowych pomiędzy portem lotniczym Cagliari i skarżącymi, w tym do domniemanych wypłat pomocy, zastosowała ona test wynikający z wyroku Altmark, pomimo że zostały one dokonane na podstawie umów zawartych przed przyjęciem ustawy 10/2010.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Komisję zasady niedyskryminacji poprzez niezastosowanie testu prywatnego inwestora do zawartych pomiędzy portem lotniczym Cagliari i skarżącymi umów, ze względu na okoliczność, że Region Sardynia był jedynie mniejszościowym akcjonariuszem postu lotniczego Cagliari.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Komisję art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na niewskazanie portu lotniczego Cagliari jako beneficjenta pomocy.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym nawet przy założeniu, że port lotniczy Cagliari nie był beneficjentem ustawy 10/2010, Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ powinna była zastosować test prywatnego inwestora do postępowania Regionu Sardynia, również jeżeli zakładała, że port lotniczy Cagliari był biernym „pośrednikiem” przy transferze funduszy regionu.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym nawet przy dalszym założeniu, że ustawa 10/2010 dotyczy usług w ogólnym interesie gospodarczym i że test prywatnego inwestora nie ma zastosowania, zaskarżona decyzja naruszałaby jednak art. 107 ust. 1, TFUE, ponieważ stwierdza ona niesłusznie, że płatności za usługi marketingowe stanowią ukryte subsydia na eksploatację połączeń lotniczych.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przez Komisję art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na niewykazanie selektywności.
8. Zarzut ósmy, zgodnie z którym nawet w razie, gdyby Sąd miał stwierdzić istnienie pomocy, Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE, popełniając oczywisty błąd w wydanych państwu członkowskiemu instrukcjach dotyczących ustalenia kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2017/1861 z dnia 29 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.33983 (2013/C) (ex 2012/NN) (ex 2011/N) – wdrożonej przez Włochy – Rekompensata dla portów lotniczych na Sardynii z tytułu obowiązków świadczenia usługi publicznej (UOIG) (Dz.U. 2017, L 268, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2017 r. – Sports Group Denmark / EUIPO – K&L (WHISTLER)

(Sprawa T-836/17)

(2018/C 063/30)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sports Group Denmark A/S (Ikast, Dania) (przedstawiciel: adwokat E. Skovbo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: K&L GmbH & Co. Handels-KG (Weilheim, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „WHISTLER” – zgłoszenie nr 12 870 648

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 października 2017 r. w sprawie R 311/2017-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- oddalenie sprzeciwu w całości;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2018 r. – Deutsche Lufthansa AG / Komisja Europejska

(Sprawa T-1/18)

(2018/C 063/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Völcker i J. Ruiz Calzado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisja z dnia 27 października 2017 r. w sprawie M.8633 — Lufthansa/ Certain Air Berlin Assets, wydanej na podstawie art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 i art. 57 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- tytułem żądania subsydiarnego – stwierdzenie nieważności pkt 44 lit. c) zaskarżonej decyzji; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja nie była uprawniona do nałożenia wymogu, aby Lufthansa mogła nabyć statki powietrzne od wydierżawiających będących stronami trzecimi, które wcześniej owi wydierżawiający oddali w dzierżawę NIKI lub jej spółce dominującej Air Berlin, pod warunkiem, że Lufthansa na warunkach rynkowych udostępni te statki powietrzne NIKI lub alternatywnemu nabywcy NIKI – w razie gdyby Transakcja NIKI z jakiegokolwiek powodu nie doszła do skutku – (zwanym dalej „Warunkiem”) zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie koncentracji⁽¹⁾, ponieważ zakup statków powietrznych nie stanowi częściowego wykonania.

Skarżąca twierdzi, że Komisja nie była uprawniona, na mocy art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie koncentracji, do nałożenia Warunku, ponieważ nabycie przez Lufthansę statków powietrznych od stron trzecich nie było w żaden sposób związane z Transakcją NIKI⁽²⁾ i nie stanowiło częściowego „wykonania” planowanego nabycia NIKI, które wymagałoby odstąpienia od obowiązku zawieszenia koncentracji przewidzianego w art. 7 ust. 1 rozporządzenia w sprawie koncentracji.